

Introit: *Má duše se rozpomíná, rozpomíná a hroutí se ve mně. Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonala. „Můj podíl je Hospodin,“ praví má duše, proto na něj čekám. Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí, k duši, jež se na jeho vůli dotazuje. Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina. (Pláč Jeremjášův 3, 20-26)*

Píseň Modlitba

Čtení: Matouš 6, 1-8

Píseň

Text kázání: Žalm 84

Bratři a sestry,

snad pro každého člověka je důležité společenství s druhými. S blízkými, s přáteli. Pro nás věřící je rovněž důležité společenství církve. Společenství bratří a sester v Pánu Ježíši Kristu. Vždyť sám Pán Ježíš přece říká, **kde se dva neb tři sejdou, já budu uprostřed nich.** V této nelehké době však čelíme změnám, na které si těžko zvyká celá společnost. Pro zdraví a bezpečnost, pro společný boj proti neviditelnému a zákeřnému nepříteli, je potřeba společenství nevytvářet, nestýkat se. Je to pro nás všechny zcela nová a nezvyklá situace. My křesťané jsme zvyklí zdravit se podáním ruky, ovšem i tohle v této chvíli není na místě. Nově tak můžeme porozumět autoru knihy Kazatel, kde na jednom místě je řečeno: **Je čas objímání a čas objímání zanechat.** Jsou tam ale i další slova, **je čas rození i umírání, čas plakat, čas smát se, čas truchlit, čas poskakovat...** Před několika dny ještě mnozí poskakovali na sportovištích, bavili se v divadlech, v restauracích a najednou je to pryč. Možná nám to ještě nedochází a nechceme přijmout tyto těžké časy. Věříme, že to bude brzy za námi. Věříme, že to nebude podobné jako v Itálii. Tam je toho truchlení opravdu mnoho. Mysleme ve svých modlitbách také na ně. V Itálii prožívají těžší časy než my tady. Právě na příkladu Itálie můžeme vidět, že nám ještě není nejhůř. Jistě se nás mohou dotýkat příběhy umírajících, kterým tam kvůli bezpečnosti nemůže být poskytnuta ani duchovní péče, ani rozloučení s blízkými a ani pohřeb. Bylo a není.

Bratři a sestry, má-li kdo kolem sebe blízké, važte si toho. Můžete vytvářet tu nejzákladnější buňku společenství církve. Můžete se modlit společně, můžete konat domácí pobožnosti. Můžete třeba společně nově naslouchat denním zamyšlením, které na webových stránkách připravuje naše církve. Mé myšlenky, ale jistě i vaše, se však ubírají i k těm, kteří jsou sami. A ve světle těchto časů si nově uvědomují, jak pro každého, kdo už pro slabost těla, pro nemoc, pro stáří, nemohl docházet **do Hospodinových nádvoří,** jak to měl a má těžké. Teď to svým způsobem prožíváme všichni a můžeme se tak vcítit do situace osamocených. **Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích...** Je to teprve druhá neděle, co se nemůžeme sejít společně a už nám to mnohým chybí. Možná by si někdo společně se žalmistou mohl říct, *ten farář, ten se má blaze, bydlí ve tvém domě, Bože, může tě tu stále chválit.* Tak to ale není. Není to o kamenných chrámech. Tím opravdovým živým chrámem jsme přece my všichni. A tak i mě jako vám chybí to společenství s vámi a stýská se mi po vás. Chybí mi sdílení s vámi, rozhovory, společné chvály, společné modlitby. A navíc, ještě nenastal úplný zákaz vycházení, takže můžu otevřít i kostel, abyste se tam šli ztišit, když půjdete třeba z obchodu. Myslím ovšem, že tato doba nás může ale učít něčemu ještě podstatnějšímu.

Když byl Boží lid odveden do babylonského zajetí a když byl Hospodinův chrám na Sionu zbořen, byl to pro ně velmi těžký čas. Byli totiž příliš vázání na jeruzalémský chrám. Vnímali, že byli odtrženi od Boha, že jsou ztraceni. Že jsou od Boha příliš vzdáleni. Avšak začali Boha hledat jinak. A právě v tom zajetí začal vznikat nový synagogální způsob zbožnosti. V Babyloně si Boží lid začal nově uvědomovat, že **Bůh nepřebývá v chrámech udělaných lidskýma rukama,** ale že ho mohou hledat kdekoliv a za jakýchkoliv okolností. V karanténě, v zajetí, ve vězení, v nemoci, v osamocení. A třeba i ve svém pokojíku, jak nabádá Pán Ježíš. **Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.** Pán Ježíš nás chce přivést k tomu, že Bůh je s námi kdekoliv. A právě v osobní modlitbě můžeme poznávat, že Bůh chce přebývat v chrámu našeho srdce. Tedy nejbliže, jak je to možné. A v těchto časech, kdy my všichni od sebe musíme dodržovat určitý odstup, Pán Ježíš nemusí. Ten už je nad tyto zákony. On nám bude nablízku kdykoliv. I v nakažení, i v umírání. A koneckonců když chodil po této zemi, tak si vzpomeňte, že se neštítal ani malomocných. Naopak je uzdravoval.

Chtěl bych se však vrátit k tomu 84. žalmu. Ten zřejmě nevznikl v dobách těžkých, ale jak můžeme sami vnímat, má prorocký přesah. Podnětem k této nádherné modlitbě byla pravděpodobně podzimní pouť do Jeruzaléma při příležitosti Slavnosti stánků. Poutníci ji zpívali před chrámem, při příchodu na Sión. Když přicházeli údolními k Jeruzalému a zdálky se jim postupně ukazoval chrám Boží, tak v úžasu mohli volat: **Jak jsou milé tvé příbytky, Hospodine zástupů!** Ovšem nejen oni. Takto např. volal v 16.

století bratr Jan Augusta, biskup Jednoty bratrské, vězněný pro svou víru 13 let na Krivoklátě. Z této doby máme v kancionálu jako klenot jeho píseň 398, **Aj, jak jsou milí, tvoji příbytkové.** Takto samozřejmě můžeme volat nebo zpívat každý z nás i v těchto dobách, kdy nám je smutno. V dobách, kdy **naše duše zmírám steskem po blízkých, i po Hospodinových nádvořích.** Avšak ten verš pokračuje dále, jakoby nám chtěl říci, že když je ti např. smutno po společenství, **ať tvé srdce i tvé tělo plesají vstříc živému Bohu!** Třeba v pokojíku, v modlitbě, ve chválách, ve ztíšení, ve čtení Božího slova, v poslechu nebo čtení třeba starších kázání. Další verš tohoto žalmu mám velmi rád: **Vždyť i vrabec přístřeší si najde, vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mláďata zde uložila, Hospodine zástupů, můj Králi a můj Bože!** Všimněme si zvířat v dnešní těžké době. Nerespektují nařízení vlády. Napomínal jsem našeho kocoura, jak je možné, že si chodí po vesnici, kde se mu zachce, a přitom nemá roušku. Evidentně mě měl na háku. Ovšem ten obraz vrabčáků a vlaštovek u oltáře je velmi nádherný. Najednou by člověk chtěl být jako oni. Chtěl by mít křídla a svobodně letět do nebes. S Božím slovem se však i na těžké situace můžeme přeci jen dívat s nadhledem. **Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit.** Tak žalm pokračuje a už jsme o tomto verši mluvili. Nyní bych se na něj chtěl podívat přeci jen jinak. Tento žalm je nadepsán slovy: **žalm synů Korachových.** Korachovci se odvozují od Edomitů (Gn 36,5), kteří se připojili k Izraelitům (1 Pa 2,43). Příslušníci této rodiny byli v jeruzalémském chrámě především vrátnými (1 Pa 9,19; 26,1.19). A možná proto více porozumíme jejich vyznání dále. **Den v tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, než prodlévat v stanech svévolnosti.** Raději budu jen vrátným, ale hlavně že tam budu. Ti Korachovci nebyli původně Božím lidem a pravděpodobně si o to více vážili, že mohli být tak blízko Božímu chrámu. Bratři a sestry, nikdo z nás nepatří ke starozákonnímu Božímu lidu. Avšak v Ježíši Kristu přichází spása i pro pohanské národy. A je tu i určitá podobnost v dnešní době. Někdo se Božím lidem, např. evangelíkem, cítí celý život, protože vyrůstal v tradiční věřící rodině a byl vychován k upřímné zbožnosti. Pak jsou ale zde ti, kteří uvěřili v Ježíše Krista a obrátili se třeba až v dospělosti. Nutno říci, že do Božího lidu patří **všichni, kteří se obrátí k Ježíši Kristu a uvěří v Něho jako ve svého Pána a Spasitele!** A ta slova se obrací i k vám, kteří pod tíhou současných okolností Boha teprve začínáte hledat! Ježíš Kristus zemřel i za vás a touží po tom, abyste se k Němu obrátili, a tak došli spásy. A pokud se cítíte nehodni, pak já na prvním místě. Bůh však pro člověka připravil spásu ne na základě našich skutků, ale z pouhé milosti. A o milosti je i v tomto žalmu řeč: **Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy...** Hospodin daruje milost každému, kdo si uvědomuje svou nehodnost, své viny a kdo své hříchy před Bohem vyznává. A když čteme o těch poutnících do Jeruzaléma, tak tam čteme: **Když Dolinou balzámovníků se ubírají, učiní ji prameništěm, včasný déšť ji halí požehnáním.** Vždycky když čtu o těch balzámovnících, tak si říkám, že bych takový balzám chtěl zažít. Ovšem je to jinak, než jakou by mohl mít člověk představu. Dle jiných výkladů se toto údolí nazývá také údolí nářků, neboť tím balzámovníkem je „*plačící*“ *strom*, který se nazývá *břestovec*. A tohle údolí bylo poslední etapou poutníků, než přišli k Hospodinovu chrámu. Nás by to však nemělo vést k tomu, že bychom měli naříkat nad těžkou dnešní situací. Spíše nám to může ukazovat na **vylévání své duše před Hospodinem.** To je balzám pro duši. Projevit lítost nad svým špatným životem. Plakat sám nad sebou. Vždyť je to hřích, který nás od Boha odděluje, a proto je potřeba jej v lítosti vyznávat a opouštět. Opustit cesty, které vedou do tmy a obrátit se vzhůru, k cestě, která vede k Bohu. Jeruzalém je město na hoře ležící, a tak poutníci směřující k uctívání Hospodina směřovali směrem vzhůru. Když bych použil 6. verš tohoto žalmu v překladu jeruzalémské Bible, tak je tam napsáno: **Šťastní lidé, jejichž síla je v Tobě, Hospodine, kteří v srdci zachovávají cesty vzhůru.** Nemusí to tedy s tebou jít z kopce. A nemusí to jít z kopce ani s církví a ani s lidstvem na celém světě. Obráťme se k Bohu, složme v Něj svou naději. Neboť ti, kteří v Něho doufají, **pokračují stále s novou silou, objeví se před svým Bohem na Sijónu.**

A platí to, bratři a sestry, i pro ty, kteří mají strach, kteří už nemají sílu a jsou unaveni, platí to pro ty, kteří jsou nemocní, kteří ví, že nemají už moc naděje, pro ty, kteří ví, že už nespátí své blízké, platí to i pro ty, kteří umírají. Do Hospodinových nádvoří můžeme vcházet v modlitbě i ve svém pokojíku, nebo na nemocničním lůžku a díky Ježíši Kristu je můžeme pak naplno zakoušet až z tohoto světa odejdeme. Máme se na co těšit. **Hospodine zástupů, blaze člověku, jenž doufá v tebe!** Máme, bratři a sestry, velikého Boha, mocnějšího než nemoc i smrt. Spolehněme se na Něho a skrze Ježíše Krista se spojujme v modlitbách. Amen. Píseň modlitba

Slovo posláni: Efezským 6, 10-18

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen píseň

